

Elhívás tanítványságra

Watchman Nee: Máté evangéliumának utolsó magyarázata (1950-52),

3. fejezet, 6. rész (Máté 7,13-29)

A Máté 7,13-29-ig tartó szakasz a hegyi beszéd utolsó része, és az „Elhívás tanítványságra” címet adhatnánk neki. Az Úr három különböző igével mutatja meg, hogyan hív bennünket arra, hogy tanítványai legyünk. A hegyi beszéd első részétől az ötödikig (Mt 5,1-7,12) azt tudjuk meg, hogyan viseljék magukat azok, akik a mennyek királyságát keresik. A Mt 7,13-tól kezdve pedig, mely a hegyi beszéd hatodik, egyben utolsó része, az Úr arra hív bennünket, hogy mi is ilyen emberek legyünk.

„A szoros kapun menjetek be. Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a pusztulásba visz, és sokan vannak, akik azon járnak. De szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.” (Mt 7,13-14, Károli rev. 2011).

7,13-14. Az *első* igénk ebben: „A szoros kapun menjetek be.” Az Úr elismeri, hogy szűk ez a kapu; de ezen kell belépnünk ahhoz, hogy errefelé mehessünk. Hogyan lehet ezen a kapun belépni? Korábban, világi emberekként természetes módon büszkék és arrogánsak voltunk. Most azonban oda kell szentelnünk magunkat az Úrnak, és le kell tennünk a fegyvert: teljesen át kell adnunk magunkat Neki. Ez az Általa kijelölt bejáró, melyen keresztül be kell lépnünk. Ha ezt nem tesszük meg, soha nem fogunk tudni ezen az úton járni. El kell határoznunk a szívünkben, hogy felajánljuk egész valónkat, hogy teljesen alávetjük magunkat Neki. Az Úr itt azt mondja nekünk, hogy ezen a kapun keresztül kell belépnünk. Miután hallottuk a hegyi beszéd tanítását, egyedi odaszánásra van szükség a részünkről, azaz, szükségünk van az Úr egyedi, különleges bánásmódjára. Akkor fogunk elindulni ezen az úton. Lehetetlen csak úgy szegről-végről a mennyek királysága emberének lenni.

„Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a pusztulásba visz, és sokan vannak, akik azon járnak. De szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.” A hegyi beszéd érintőlegesen szól a keresztyének jutalmazásáról és fegyelmezéséről is. Az „élet” itt az ezeréves királyságban töltött életet jelenti. Az Igében az „élet” egyes helyeken az örökkévalóságra vonatkozik, ugyanakkor gyakran még az „örök élet”, „élet” vagy „élni” is az ezeréves királyságra utal, például a Márk 9,43-47-ben, a Lukács 13,28-29-ben, a Róma 5,17-ben és a Galata 6,8-ban. Mindezek a szakaszok az ezeréves királyságban való életről beszélnek.

Nagyon fontos, hogy világos különbséget tegyünk a jutalom és a kezdeti üdvösség (megmenekülés) között. Az a kifejezés például, hogy „a jövődő korszakban pedig örök életet” (Márk 10,30) a királyságra vonatkozik. Bizonyos igeszakaszokban azt találjuk, hogy egyeseket fenyítés érhet a királyság idején; erre utal például: „mélto a gyehenna tüzére” (Mt 5,22), vagy hogy inkább „csonkán és sántán mégy be az életbe, minthogy két kézzel vagy két lábbal dobjanak (vessenek) az eoni /világ/korszakig tartó/ tűzbe” (Mt 18,8 – Vida ford.). Ezek a szakaszok arról a fegyelmező nevelésről beszélnek, melyeket a királyságban fognak gyakorolni, illetve megtapasztalni. Mindazonáltal üdvösségünk bizonyos és biztos. Akinek örök élete van, annak lehet ugyan, hogy „árt a második halál” (Jel 2,11), de nem tapasztalja meg magát a második halált. A keresztyén ember veszteséget szenvedhet, és némelyek esetében ez elkerülhetetlennek látszik, de mindazonáltal nem fognak elveszni örökre – a veszteséget tehát minden bizonnyal a királyság időszaka alatt fogják megtapasztalni.

A romlásba vezető kapu tágas, az út pedig széles. Az Úr parancsa azonban számunkra az, hogy a szoros kapun lépjünk be, mert egyedül ez vezet bennünket el az ezeréves királyságban való élethez és jutalomhoz. Az Úr arra hív most bennünket, hogy fogadjuk el a hegyi beszédben elhangzott tanítást, mert ez az a szoros kapu és ez az a keskeny út. Válaszoljunk az Úr hívására!

7,15-23. Ez a *második* ige ebben az utolsó szakaszban. Az Úr elmondta tanítását a hegyi beszédben – most az a dolgunk, hogy óvakodjunk a hamis prófétáktól. Mindenki, aki kiszélesíti ezt a kaput, vagy megváltoztatja ezt az utat, az hamis próféta. A hamis próféták azért jönnek, hogy kiszolgálják az ízlésünket. Megmásítják az Úr igéjét. Báránybőrt öltenek magukra, hogy külsőleg úgy tűnjenek, mint akik az Úréi, belül azonban ragadozó farkasok; nincs bennük Krisztus élete. A hamis próféták azok, akik ugyan báránybőrbe öltöztek, de szavaik farkasok szavai. A hegyi beszéd az Úr beszéde; a hamis próféták beszéde azonban saját magukból származik. Gyümölcsseikről lehet felismerni őket; a gyümölcsök ugyanis a maguk természete szerint teremnek. Nem az a kérdés, hogy van-e gyümölcs vagy nincsen; hanem hogy milyen fajta gyümölcs terem a maga természete szerint? Az emberi tanítás kegyetlen, vad, ádáz, letaglózó tud lenni; nem képes gyönyörű jellemet létrehozni. Az a jellem, amelyet az ember énjéből származó tanítás formált, teljesen különbözik az Úr tanítása által formált jellemtől. Az ember erőszakos tanítása csak gonosz jellemet tud kialakítani. Tövisbokorról nem lehet szőlőt szedni; egyedül a helyes tanítás hoz létre megfelelő jellemet. Minden fát, mely nem terem jó gyümölcsöt, kivágnak, és a tűzbe vetnek. De ez az erőszakos tanítás nem csak a világban található meg, hanem a kereszténységben is jelen van. Azáltal, hogy megnézzük, milyen jellemet formált, megláthatjuk az ilyen tanítás helytelen voltát. Bármely tanítás, mely eltér a hegyi beszéd tanításától, rossz tanítás.

„Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram” (21.v.). Nem azt mondja, hogy „senki nem megy be”, hanem azt, „nem mindenki megy be”; hiszen egyesek csak a szájukkal mondják, Uram, Uram, miközben nem hagyják, hogy az Úr Úr legyen a gyakorlati életükben is. „Nem mindenki” – ez az ige a királysággal kapcsolatos, nem az üdvösséggel. A hegyi beszéd kijelenti, hogy mi a mennyei Atya akarata. Mindenki, aki ezt megtartja, beléphet a mennyek királyságába.

A 22. és a 23. versben azt látjuk, hogy az Úr akaratlanul is a „nekem” személyes névmást használja. Öntudatlanul felfedi a személyét ezen a helyen. „Sokan mondják majd nekem ama napon [az ítélet napján]: Uram, Uram”. Mennyire értékes ez az ige! Mellékesen elárulja, hogy Ő Maga lesz az a jövőbeli Bíró. Az Ige tanulmányozásakor ezek azok a helyek, melyekre gondosan fel kell figyelniük.

A 22. versben szereplő ige különösen is fontos azoknak a testvéreknek, akik túlhangsúlyozzák a szellemi ajándékokat. Ezeknek nincs semmi közük az üdvösségünkhöz. A szellemi ajándékokat úgy kapjuk, hogy a Szent Szellem leszáll ránk, míg a szellemi gyümölcsök a Szent Szellem bennünk lakozása révén teremnek. Ez a kettő különbözik egymástól. A Szent Szellem munkája bennünk ugyanis kettős: az egyik a szellemi életért, a másik a szolgálatban való erőért van. Az ajándékok kitöltése nem teszi szentebbé az életet. Például, a korinthusi hívőknek sok ajándékuk volt, de hústestű keresztények maradtak (vesd össze különösen az 1Kor 1,5-7-et a 3,1-3-mal). Ezért lehetséges ajándékokkal gazdagon felruházva lenni, ugyanakkor hústestűnek maradni. Az ajándékok ugyanis nem függenek össze a belső élettel. Segíthetnek mások életének, de nem az ember saját életének. Könnyen megeshet az is, hogy minél több az ajándék, annál büszkébbé válik valaki. Az ilyen ember lehet, hogy nem ismeri a hegyi beszéd tanítását a gyakorlatban, és kizárhatják a királyságból. Helyesen kell tudnunk megítélni a szellemi ajándékok értékét. Nem nézzük le ezeket; sőt, bátorítjuk a testvéreket, hogy törekedjenek ezekre az ajándékokra. De hisszük, hogy az életre is nagy szükség van, sőt, az életre *még inkább* szükség van.

„Sohasem ismertelek titeket” (23. v.). Ez azt jelenti: „Nem ismerlek el benneteket.” Más szóval, az Úr nem elégszik meg azokkal, akiknek csak kifelé megnyilvánuló ajándékaik vannak, de nincs bennük a királyság élete. „Ti gonosztevők” – a görögben ezt azt jelenti, „ti törvényteleniséget cselekvők”. Mindent a saját akaratok szerint csináltok, és nem Isten akarata szerint. A kereszt nem végezte el munkáját bennetek, mégis tele vagytok külsőleges tevékenységekkel, és szemernyivel sem vagytok közelebb a mennyek királyi uralmához, mint azok, akik a legtávolabb vannak tőle. Az Úr a cselekedeteiteket és cselekedeteitek gyümölcset úgy ítéli meg, hogy hiányzik belőlük a hegyi beszéd tanítása szerinti élet.

Ha összehasonlítjuk Máténak ezt a három fejezetét az 1Korinthus 13-mal, azonnal észrevesszük, hogy amit az Úr itt tanít, a szeretetről szól. A cselekedet nem annyira lényeges, mint a jellemünk. Még a prófétálás, a démonok kiűzése és más hatalmas tettek végrehajtása is lehet törvényteleniség. Itt van a mi problémánk. Ugyanis a belsőleges kegyelem sokkal fontosabb, mint a külsőleges ajándék! A Szent Szellem gyümölcse sokkal szükségesebb, mint az ajándékok. A szeretet sokkal fontosabb, mint az erő. Akik ezzel tisztában vannak ma, azokat ez alázatra inti. Jaj azoknak, akik túl későn jutnak erre a felismerésre! Isten legyen kegyelmes hozzánk abban, hogy mostantól fogva a hegyi beszéd tanítása lehessen a mérce a számunkra! Ez az igaz keresztényég mércéje. Ezen a kapun keresztül akarjunk belépni. És mostantól fogva ezt a tanítást akarjuk a mi utunkká tenni.

Foglaljuk össze: Két kaput és két utat láttunk. A szoros kapu és a keskeny út nem magára Krisztusra vonatkozik, aki igazán szólt, amikor azt mondta máshol: „Én vagyok a juhok ajtaja” (Jn 10,7), és „Én vagyok az út” (Jn 14,6). Nem, a kapu és az út itt a hegyi beszédben elhangzott tanításra vonatkozik. Amikor a keresztény ember ezen az úton jár, sok mindent a kapun kívül kell hagynia. Vagy az történik, hogy kizárja magát és vagyonát is, vagy kint hagyja a vagyonát, maga pedig bemegy. E között a kettő között kell választanunk mindnyájunknak. Erre az útra nem bukkan rá senki véletlenszerűen; ezt meg kell találni. Kevesen vannak, akik a mennyek királysága útján járnak. A magányosság az ára annak, ha Isten tetszésére akarunk élni. Mindenki, aki izgalomra vágyik, ki van téve annak, hogy azon az úton járjon, amelyet az Úr helytelenít. Milyen kevesen vannak a keresztények között, akik a hegyi beszéd tanítását gyakorolják! Ez azonban egyáltalán nem meglepő, hiszen azok is kevesen vannak, akik valóban Isten tetszésére akarnak élni. Ha veréb vagy, verébcapat vesz körül a földön. De ha sas vagy, egyesével számlálnak, mert a magányosság az ára a magasban szárnyalásnak. „Menjetek be” (13. v.). A legelső lépés az, hogy bemennyünk, enélkül semmit sem lehet számításba venni.

Miután hallottuk a hegyi beszéd tanítását, óvakodnunk kell a hamis prófétáktól, akik új tanításokat akarnak bevezetni a gyülekezetbe. A Cselekedetek 20-ban látjuk, hogy Pál is pontosan ezt jövendölte meg, amikor így szólt: „távozásom után ragadozó farkasok jönnek közétek, akik nem kímélik a nyáját” (29.v.). Ezek a farkasok a hamis tanítók; ezek a bárányszőrbe bújt „ragadozó farkasok”. Vannak, akik azt gondolják, hogy a rossz gyümölcs a szennyes, erkölcstelen dolgokat jelenti. Ez azonban nem feltétlenül van így, hiszen a Sátán olykor nagyon jó erkölcsű embereket használ, akik eszközeivé válnak a hamis tanításban. A bárányszőr utalhat az erkölcsös magatartásra és a kellemes modorra – belül azonban farkasok. Amikor a Sátán megkísérli az embereket, magát a világosság angyalává változtatja (2Kor 11,4). Legsikeresebb taktikája, hogy a hamis tanítást jó erkölccsel vegyíti össze. Ilyen hamis próféták fognak feltűnni azzal a céllal, hogy a mennyek királyságának embereit elferdítsék azáltal, hogy megmásítják azt, amit az Úr megkövetel tőlük. Bármilyen lejjebb szállítja az Úr kívánalmait, és könnyűvé teszi azokat, az mind a hamis próféták munkája. Évszázadok óta folyamatosan vannak hamis próféták a gyülekezetben, akik megkísérlik megváltoztatni a hegyi beszédben elhangzott tanítást.

Az Úr most a két fa példázatát használja. Egyfelől itt vannak a jó fák, mint például a szőlő vagy a füge; másfelől pedig itt vannak a rosszak, mint például a tövis vagy a bogáncs. A tövisbokornak olyan jellegű fekete bogyótermése van, mintha szőlő lenne, de nem az. A bogáncs szintén úgy néz ki, mintha éretlen füge lenne rajta, de nincsen. Ami egyformának tűnik, az nem feltétlenül ugyanaz. Az Úr azt mondja, hogy „minden jó fa jó gyümölcsöt terem”. A 17. és 18. versben azt látjuk, hogy újra és újra megismétli ezt. Ez olyan tény, amit nem lehet megváltoztatni vagy összetéveszteni. A fa itt nem az életre vonatkozik, hanem a tanításra. A jó fa a hegyi beszédben elhangzott tanítást jelenti, a rossz fa pedig a hamis próféták tanítását. Egyedül az Úr tanítása hozza létre a mennyek királyságának embereit. A hamis próféták tanítása teremhet olyanokat, akik úgy néznek ki, mint ezek az emberek, de az Úr kijelenti róluk, hogy nem azok.

Pál apostol azt mondja, hogy a szellemi gyümölcs a Szent Szellemtől jön (lásd: Gal 5,22). Az Úr pedig azt mutatja meg itt nekünk, hogy a szellemi gyümölcs a tanításból származik. Az igaz tanítás az, amit az Úr tanít, és amit a Szent Szellem használ bennünk arra, hogy jó gyümölcsöt hozzon létre az életünkben. Az Úr tanítása és a Szent Szellem munkálkodása együtt eredményezi az ilyen gyümölcsöt. A Szent Szellem belső működése nélkül a tanítás hasztalan. Ha azonban a Szent Szellem bennünk van, viszont az Úr igéje még nem jött el hozzánk, akkor nem tudjuk a Szent Szellemet igénybe venni. Ahhoz, hogy gyümölcs teremjen bennünk, egyaránt szükségünk van a tanításra és a Szent Szellemre is. A hegyi beszéd különösen is hatékony abban, hogy gyümölcstermesre ösztönözzön bennünket. Ez azért van, mert minél nagyobb a követelmény, annál inkább meg fog nyilatkozni a Szent Szellem ereje bennünk. Egy fiatal férfi- vagy nőtestvérnek az előrehaladása egyaránt függ a hegyi beszédben elhangzott tanítás követelményeitől és az élet ismeretétől is. Ha bárki gonosz tanításokat hirdet, azt kivágják, és a tűzbe vetik, mondja az Úr.

A 15-20. versekben szerepel a példázat, a 21-23. versekben pedig a példázat magyarázata. „Uram, Uram!” – ez a kiáltás lehet szőlő, de lehet tövis is; mert egyesek, akik kiáltanak, lehet, hogy alávetették magukat az Úrnak, míg mások esetleg saját magukra támaszkodtak. Senki sem tud engedelmeskedni az Úrnak anélkül, hogy a szívét ne adta volna át teljesen. Így válik külön tehát a szőlő és a tövis. Csak az engedelmesek alkalmasok arra, hogy belépjenek a mennyek királyi uralmába. A 22. vers megmagyarázza a rossz gyümölcsöt, a 23. versből pedig kiderül, hogy miért nem léphetnek be a mennyek királyságába azok, akik ilyen gyümölcsöt teremnek. A 22. vers azt jelzi, hogy vannak gyümölcsök, melyek szőlőnek és fügének látszanak, az Úr mégis leértékeli őket, mert ez pusztán külső megjelenés. A 23. vers megmutatja, hogy az Úr pontosan tudja, hogy a prófétálás Isten akaratából történik-e vagy sem. Ha ugyanis nem, akkor az „törvénytelenység”. Bárki, aki saját magától tesz valamit, és nem Isten akaratát cselekszi, az törvénytíró.

„Távozzatok tőlem!” Ez a magyarázat. Ez magyarázza meg azt a korábbi kifejezést ebben a szakaszban, hogy „tűzbe vetik”, ami azt jelenti, hogy nem lehet szó a királyságba való belépésről. A királyságot egyedül engedelmesség által lehet megszerezni. Itt a cselekedetek nem pótolhatják az engedelmességet. Senki sem fáradozhat és munkálkodhat az Atya akaratának való engedelmesség alternatívájaként. A 13. versben azt olvassuk, hogy „sokan” vannak, akik a széles úton járnak; és a 22. versben szintén azt olvassuk, hogy „sokan” vannak azok, akiket el fog utasítani az Úr, ezért nem léphetnek be a menny királyságába. Igen jelentőségteljes, ha egymás mellé tesszük ezt a két „sokan”-t.

7,24-27. Nézzük meg most a két alapot. Ez a *harmadik* pont a hatodik részben. A „tehát” (24.v.) a megelőzőleg elmondottak összefoglalására utal. Az Úr igéje ez az alap. A „kőszikla” azt az ígét jelenti, melyet Maga az Úr szólt. Minden cselekedet alapja a kőszikla. A példázat minden hívőt úgy mutat be, mint aki házat épít; van, aki a kősziklára épít, míg mások a homokra építenek. Mindenki

épít; egyedül az alapok különböznek. A „kőszikla” annak a tanításnak az igéjét jelenti, melyet az Úr a hegyi beszédben elmondott. Ha erre építünk, az nagyon biztonságos. Mit ért házépítés alatt? Azt a cselekedetet, amely az Úr tanításának hallgatásából fakad. Amilyen tanítást hallgatunk, az fogja meghatározni, milyen cselekedeteket végzünk. Az alap és a ház szorosan kötődik egymáshoz. A keresztyén ember különféle cselekedeteiben annak a tanításnak az alapelve lesz megtalálható, melyet hallgat.

Ez a ház nem pusztán azért épül, hogy az emberek lássák, és nem is egyedül azért, hogy ellen tudjon állni az esőnek, szélnek és árvíznek. Az ítélet napját megelőzően úgy tűnhet, hogy amelyik a kősziklára épült és amelyik a homokra épült, ugyanolyan. Azonban amikor az ítélet eljön, az a ház, amelyik a homokra épült, teljesen össze fog omlani. Ez párhuzamban áll azzal, amit Pál mond az 1Korinthus 3-ban a fáról, szénáról és szalmáról, amelyek meg lesznek égetve. Itt, Máténál a cselekedetet (a végzett munkát) az eső, a víz és az árvíz próbálja meg; az 1Korinthusban pedig a tűz. Ezért nem szabad a saját elképzeléseink szerint élnünk, hanem csakis az Úr szerint. Azt látjuk ebből tehát, hogy a „kőszikla” az Úr igéje, a ház építése pedig a cselekedeteink.

„És mindenki, aki hallja ezeket az én beszédeimet és nem cselekszi meg azokat”. Számunkra úgy tűnhet, hogy az a kifejezés, hogy „nem cselekszi meg azokat” arra utal, hogy nem történik semmilyen építési munkálat; de az Úr azt mondja, hogy „a homokra építette házát”. Következésképpen az, hogy „nem cselekszi meg”, úgy értendő, hogy ház épül ugyan, de ebben az esetben a homokra alapozva. Ezért mindenki épít; ezért mindenki, aki él, cselekszik. Egyesek, miután hallották az Úr igéjét, a kősziklára építenek, míg mások nem követik az Úr igéjét, hanem a saját gondolataikat követik helyette. Minden cselekedet, melyet az ember nem az Úr igéjét követve végez, hanem munkálkodása a saját elképzelése szerint történik, az a homokra való építéshez hasonló. Mert amikor ráesik az eső, és jön az árvíz, és fújnak a szelek, az a ház teljesen össze fog omlani.

A két építő között az a különbség, hogy az egyik okos, a másik bolond. Ez megfelel a kétfajta szűznek a Máté 25-ben. Ha már az Úr tanítványává váltunk, akkor is megmarad az eshetősége annak, hogy a házunk összeomoljon. A mai naptól fogva minden cselekedetünket a hegyi beszéd tanítása szerint végezzük! Semmilyen más alapelve nem követhetünk. Egyedül a hegyi beszéd követése által fognak minket igaz keresztyénynek tekinteni. Most, hogy hallottuk a hegyen elhangzott tanítást, fogadjuk el itt és most az Úrnak ezt az alapelvét, és eszerint éljünk a földön! Akkor semmilyen próbatétel nem fog maga alá gyűrni bennünket. Még az ítélet végső próbája sem fog legyőzni minket.

7,28-29. Végül, a 28. versben azt olvassuk, hogy „a sokaság”. Minél több az ige hirdetése, annál többen hallgatják. Urunk eredetileg a tanítványokhoz kezdett beszélni, de a sokaság is odajött a hegyre, hogy hallgathassák Őt. „A sokaság álmétkodott tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók” (28b-29. v.).

